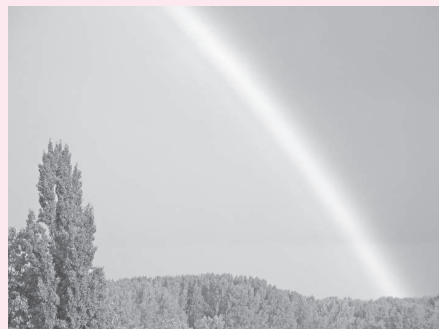

Ohnisko

mesačník Evanjelické cirkvi metodické
marec 2010 - roč. XIX (XX)

Pôstne zamyslenie

Mk 8,27-38

Kto je Ježiš? Otázka, ktorá znie už dvatisíc rokov. Už učeníci však pochopili, že na túto otázku sa nedá odpovedať ako tráva je zelená, obloha modrá, a pod. Pochopili, že Ježiš je Spasiteľ, Mesiáš. A čo nasleduje po ich vyznaní viery? Ježišovo slovo o nasledovaní a utrpení. Slovo kríža o dráme vykúpenia. Majster - učiteľ dáva učeníkom prvú výchovnú lekciu.

Výchova ľudských rodičov sa riadi osobným uvážením, vychovávame svoje deti podľa seba. Určite nie je ľahostajné, ako to robíme, ale predsa len je to výchova iba pre tento život, od narodenia po smrť. A to je v Božích očiach veľmi krátky čas. V Božej výchove ide o pravý život, o sám základ života. Ide o to, naplniť darovanú možnosť, prijať Boha a dať sa viesť k jeho svätosti, ktorá nie je časovo obmedzená, ale trvá večne.

Vedenie ku kázni nie je samozrejme príjemné. Máme pocit, že obmedzuje našu slobodu a že o niečo prichádzame, keď sa jej podvoľujeme. Radosť, voľnosť, pohoda - to je náš ideál. Nechceme starosť a trápenie! Lenže život už je taký. Nedá sa izolovať od zla, od problémov, od politiky a ekonomiky, od nemoci a smrti. Nie je možné odložiť postihnutých, chorých a zomierajúcich tak, aby sme ich nevideli a neказili nám idylku. Pravda je v tom,

že poznáme, že život je tiež utrpenie, bolesť tela a plač duše, pre seba, nad sebou, ale aj pre druhých, ktorých sme si napriek všetkému nášmu sebeckému zamilovali.

A tu máme v podstate dve možnosti. Buď sa týmto odhalením necháme zdecimovať, alebo prijmeme nádej od Boha. Božie vedenie je vlastne obrovské milosrdenstvo, pretože nás s láskou učí, aký život skutočne je, a súčasne nám ukazuje, ako sa s tým neprijemným vyrovnáť a ako hľadať východisko. Keď prijmeme Boha, ktorý sa nám v Ježišovi Kristovi podáva ako náš Otec, keď prijmeme jeho vedenie, keď prijmeme, čomu nás učí v svojom Synovi, že život - to je dávať, obet' za obet'ou, dávať z lásky, učiť sa kázni, potom poznáme, že tu nie sme pre nič a za nič.

Týmto spôsobom nás Boh vedie na cestu svojho kráľovstva. Na tejto ceste nikto nejde sám. Je to zástup pútnikov Božieho ľudu, je to rodina Božích dietok, starších a mladších, veľmi starých a veľmi mladých, menej schopných a veľmi schopných, slabých aj silných, radostných aj smutnejších. Ale všetci sú obdarení nesmiernym spoločným bohatstvom - vierou, láskou a nádejou. Pokoj a svätosť je v tomto sprievode, pretože tam je Pán. A tam je aj odpoveď na otázku: Kto je Ježiš?

Jiří Bassano

Osobná evanjelizácia Kapitola 4 - 2. časť

Pre mnohých kresťanov je najnepríjemnejšou otázkou ohľadom priateľskej evanjelizácie veta: „Máte nejakých nekresťanských priateľov?“ Najfrustrujúcejšie skúsenosti, ktoré som kedy mal ako evanjelista, pramenili z tohoto problému. Ukázalo sa, že existujú cirkvi so spoločenstvami, ktoré nemajú takmer žiadnych nekresťanských priateľov. Takže niet divu, že sa evanjelizácia javí neuskutočniteľnou! Kde môžu začať?

Keď sa niekto stane kresťanom, často chcú, aby opustil svojich nekresťanských kamarátov a zasvätil sa životu svojho spoločenstva. Je to dosť poľutovaniahodné, pretože siete priateľov by mohli byť dobrým predmetom osobnej evanjelizácie. Mali by sme povzbudiť nových kresťanov, aby boli Ježišovými svedkami v kontexte svojho bežného života, nie aby všetko nechali za sebou kvôli posvätnému stánku spoločenstva.

Musíme si zaslúžiť právo hovoriť o Ježišovi a jeden zo spôsobov ako to robiť, je starostlivosť. Je to preto, že chceme, aby ľudia počúvali. Tento aspekt misie učím našich celoročných členov „Seed Team“ (tímu rozšievania) na každoročnom orientačnom kurze. Je pozoruhodné, aké príbehy prinášajú o niekoľko mesiacov neskôr na svoju prvú miestnu konferenciu. Jeden tím zistil, že susedke sa stratil pes. Zareagovali prejavom hlbokého súcitu a starostlivosti počas obdobia, v ktorom prežívala naozajstnú krízu. Pomohli pripraviť plagáty „stratil sa pes“, ktoré vylepili na stĺpy pouličných lúčnych lúčov v celom okolí a s fotkou psa obchádzali všetkých susedov. Nakoniec sa našiel a tá žena bola na základe tejto skúsenosti evanjelizácii oveľa prístupnejšia, než by bola na základe tisícky lesklých letákov.

Iný tím sa potuloval po miestnom parku, dokonca kupovali skateboards, aby sa stali súčasťou miestnej mládeže. Nadobudli značné schopnosti v skateboardingu, získali štýl a vplyv. Raz večer som ich doma navštívil a veľmi na mňa zapôsobil, keď som videl skateboards poukladané za sebou na cestičke v záhrade, kým vo vnútri mali skateboardisti svoje pravidelné štúdium Biblie.

Tretí tím si všimol, že miestni obyvatelia museli dlho čakať, kým si vyzdvihnú dôchodky a podpory na pošte. Otvorili budovu kostola a podávali čaj a kávu, čím stavali mosty medzi ľuďmi a otvárali cestu kresťanskej zvesti.

Keď niekomu klopec na dvere a dožadujeme sa, aby počúval, často nemáme čas pochopiť starosti alebo problémy. Ak má byť osobná evanjelizácia efektívna, musí v nej byť zahrnutý kontext ozajstných, starostlivých ľudských vzťahov. Ak opatrujeme invalidného starého pána, jeho susedia sa o tom iste dopytujú. Ak sa staráme o utrápenú mladú mamičku, ktorá sa snaží sama vychovávať dieťa, povie o tom ostatným mamičkám, keď sa stretnú v škole. Keď sa staráme o mladých, čo sa schádzajú v noci v parku, ich rodičia si môžu vydýchnuť. Starostlivosť pripravuje cestu evanjeliu efektívnejšie, než ten najdynamickejší misijný program. Musíme ukázať, že kresťanstvo funguje predtým, než sa snažíme ľudí presvedčiť o jeho dôveryhodnosti. Táto starostlivosť nie je len prípravou na evanjelizáciu: určite vychádza z hlbokého súcitu, ktorý nám dal Pán.

Bez starostlivosti môže osobná evanjelizácia pripadať ťažká a bezcitná. Misia bez súcitu postráda celistvosť a pravdivosť evanjelia. Najefektívnejšou osobnou evanjelizáciou je byť niekomu priateľom - nie len priateľom „do pekného počasia“, ale odovzdaným, starostlivým a súcitným priateľom, na ktorého sa dá spoľahnúť, nech by sa stalo čokoľvek. Našou veľkou výhodou je priviesť ľudí k nášmu Priateľovi, ktorý ich prijme bez ohľadu na to, kde boli, čo urobili, ako žili alebo kým sú, a ktorý v nich začne nový život.

Každý odovzdaný kresťan by mal mať záujem najmenej o troch alebo štyroch nekresťanských priateľov. Keď vyjadrujú naše misijné tímy, žiadam ich, aby si urobili „osobný obvod“ - zoznam nekresťanov, za ktorých sa modlia, a ktorým zvestujú evanjelium. Je fascinujúce počúvať, ako sa mená napísané do zoznamu niekedy stávajú priateľmi a z týchto priateľov a priateľstiev vychádzajú noví učenici. Rád by som povzbudil každého kresťana, aby mal takýto zoznam. Poskytuje ohnisko pre osobnú evanjelizáciu a pripomína nám, že v istom

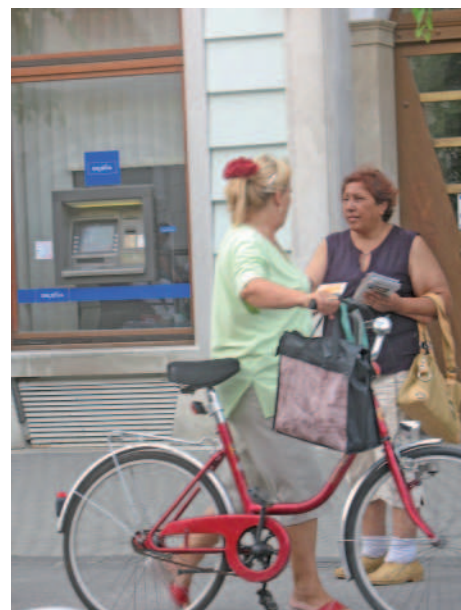
zmysle sme v misii všetci a stále.

Pred niekoľkými rokmi cestoval jeden môj priateľ vlakom z Leeds do Birminghamu. Keď kráčal uličkou, modlil sa, kam by si mal sadnúť a nakoniec sa posadil oproti dosť znudenej žene. Začal jej rozprávať o tom, ako vlaky meškajú, o počasí a o živote ako takom. Kým sa vlak dostal do Birminghamu, stihol jej svedčiť a ukázať v Biblii niektoré verše o Ježišovi. Keď sa však vlak dostal do Birminghamu, môj priateľ musel vystúpiť, aby sa zúčastnil nejakého stretnutia. Frustrovaný, že sa konverzácia ešte neskončila, dal tej žene svoju Bibliu a napísal do nej svoju adresu, pre prípad, že by mu chcela napísať, alebo sa ho niečo viac spýtať.

Bez toho, že by o tom vedel, nastúpila v Birminghame istá kresťanka a hľadala, kam by si sadla. Keď prechádzala vozňom, videla slečnu, ako si číta Bibliu, tak si oproti nej sadla. Začala sa svojej spolucestujúcej pýtať na vieru a rýchlo zistila, že táto žena je hladná vedieť viac. Kým vlak prišiel do Plymouthu, táto cestujúca našla Ježiša Krista a odovzdala mu svoj život. Napísala môjmu priateľovi o tom, čo sa stalo. Bol úplne ohromený tým, ako si ho Boh použil.

Keď vyjdeme zo zóny vlastného pohodlia a dáme sa k dispozícii pre svedectvo, misiu alebo evanjelizáciu, naša viera sa stáva živou a začíname žiť ako učenici Ježiša Krista, ktorí nesú ovocie.

Pokračovanie v budúcom čísle

Rob Frost (autor knihy *Evanjelizácia v treťom tisícročí*, z ktorej je vyššie uvedený úryvok) je známy metodistický evanjelista a spisovateľ z Veľkej Británie. Boh cez neho ovplyvnil životy mnohých ľudí, ktorí sa obrátili a prijali Pána Ježiša. Chceme uverejňovať časti z jeho knihy, v ktorej je veľa praktických skúseností.

Prežil koncentračný tábor

-Rozhovor-

Brat Leoš Waloczek je z Poľska. Spolu s manželkou Kristínou chodia na stretnutia stanovákov na Slovensko. Na poslednom stretnutí v októbri 2009 v Seredi sme sa ho opýtali niekoľko otázok:

Koľko ste mali rokov, keď ste sa dostali do koncentračného tábora?

Mal som 22 rokov. Pamätám si presne na ten deň, keď nás zadržali, bolo to 1. júla 1944. Spolu so mnou zavreli aj otca a mladšieho brata. Najprv sme boli spolu vo väznici v Tešíne, potom v Myslowiciach (teraz je to mesto v Poľsku) a nakoniec sme skončili v nemeckom koncentračnom tábore v Grossenrozone – v kameňolome. Potom nás rozdelili. Ja som sa dostal do fabriky, kde vyrábali motory do traktorov.

V koncentračnom tábore ste boli rok. Ako ste to vydržali?

Bol som od detstva veriaci, chodili sme do zhromaždenia, ale uveril som až tam, v koncentráku. Dal som Bohu celý svoj život a prvý raz naozaj spieval pieseň: ALE VIEM, KOMU SOM UVERIL A ON JE MOCNÝ MA ZACHOVAŤ...

Nevisel váš život, ako sa hovorí, na vlásku?

Bolo to pred koncom vojny, vedelo sa, že Rusi sú už nad Odrou, keď nás Nemci sťahovali z Wroclavia do Grossrozu. Išli sme pešo, mrzlo, bolo zima. Tých, čo už nevládali ísť, zastrelili. Jednu noc sme prespali vo veľkej stodole. Niektorí chlapci hovorili, že je tam dosť slamy, aby sme sa skryli, veď Rusi nás vyslobodia, keď sú nablízku. Počuli sme často strieľať ich kaťuše, ktorých sa Nemci veľmi báli.

Skryli ste sa aj vy?

Rozmýšľal som, čo urobiť, už som bol veriaci a v mysli mi znela pieseň: „Ale viem, komu som uveril a On je mocný ma zachovať...“ Počul som taký hlas: „Ty tu nezostávaj.“ Niektorí chlapci sa predsa v stodole skryli, ale Nemci ich ráno našli. Nejak o tom dozvedeli. Väzni vykopali za stodolou jamu a všetkých, čo sa skryli, zastrelili. Viete si to predstaviť, ako veľmi som ďakoval Pánovi, že ma oslobodil a že som tam nemusel zahynúť?

Bol váš život viackrát ohrozený?

Raz sme mali rozťahovať na trati vagóny. V jednom bola cibuľa, tak som si z nej zobral. Jeden vojak to uvidel, vybral zbraň a chcel ma za to zastreliť. Druhý vojak k nemu pribehol a povedal mu: „Nerob to. Nechaj ho tak.“ Aj tam som videl, ako ma Pán Ježiš zachránil.

Vy ste tábor prežili a čo ostatní?

Môj otec tiež prežil. No boli tam so mnou traja z našej dediny, ktorí neprežili. Medzi nimi aj jeden môj veriaci priateľ, ktorý mal doma manželku a tri deti. Ťažko mi bolo potom ísť do tej rodiny a povedať, že on sa už nevráti.

Ako ste sa dostali domov?

Na konci vojny, keď nás prišli vyslobodiť Američania, som mal brušný týfus. My sme tam kadečo pojedli, surové zemiaky, repu a všeličo, čo sa dalo. Bol som nevládny a iba som ležal. Americkí lekári nám pomohli a keď som vyzdravel, išli sme v krytých vagónoch do Prahy, potom do Ostravy, do Karvinej a odtiaľ som išiel pešo domov, asi dve hodiny. Otec už bol doma, mal sa už lepšie. Keď sa vrátil z koncentráku, vážil iba 40 kg. Ľudia hovorili, že to dlho nevydrží, ale dožil sa 86 rokov! Ja už som ho prežil.

Máte teda teraz už 87 rokov! Stále máte pekný hlas. S manželkou spievate dvojhlasne.

Od detstva sme doma s mamičkou spievali. A potom aj v nedeľnej škole, kde sme chodili v nedeľu doobeda s bratom peši. Cesta trvala asi hodinu. A poobede sme išli na zhromaždenie s rodičmi, takže znovu sme spievali. Neskôr som nacvičoval spevokol. A dodnes rád spievam, aj keď nemám mandle.

Ako to?

Strýko mal obchod, ja som tam pracoval. Keď mu Nemci obchod zavreli, musel som ísť pracovať do šachty. Nechcel som, bola tam zima, tma a prechladol som tam. Potom mi doktor mandle vyrezal. Ale aj tak ešte nemám drevený hlas a tak spievam.

Napriek vysokému veku prichádzate 3x do roka na stretnutia stanovákov. Prečo?

Lebo vás máme radi. A mám rád to vaše: „Nech sa páči.“ S tým je spojená jedna veselá príhoda. Môj syn bol s manželkou na Slovensku na návšteve rodiny a tam ich domáca pani ponúkla slovami: „Nech sa páči.“ A synova manželka rozumela: „Nech sa patrí“, čo znamená po poľsky: „Nech sa díva.“ Rozmýšľala: Mám sa na to dívať? A domáca pani znovu: „Nech sa páči.“ A ona rozumela zase: Nech sa patrí (- aby sa pozerala). Tak sedela a rozmýšľala, čo to znamená. Potom jej to môj syn vysvetlil a jedlo si zobrali.

Keď ste boli v Seredi prvýkrát a nocovali ste u nás, tiež sme mali veselú jazykovú príhodu.

Áno, pýtala si sa nás, či nám máš dať uteráky alebo sme si priniesli.

Vy ste boli prekvapení a chvíľu ste nevraľali nič. A potom ste sa nasmelo opýtali: „Čo či sme si priniesli? Rohožky?“ Ja že: „Nie rohožky, uteráky!“ Dnes už viem, že u vás uterák znamená rohožka pred dvere:.)

Ďakujeme Vám za rozhovor. M. Belková

P.S. Brat Leoš a ses. Kristínka sa zosobášili v neskorom veku a bolo to veľmi zaujímavé, pretože ona sa vydávať nechcela. Chcela slúžiť Pánovi ako slobodná. Ale o tom možno niekedy inokedy.

PODAJ TO ĎALEJ!

Milí mládežníci, mládežníčky, vedúci mládeže a všetci, čo sa ako mládežníci cítite.

Ako každý rok, ani tento nie je výnimkou, je tu pre vás Konferencia pre pracovníkov s mládežou, v skratke KPM. Miesto konania sa nezmenilo, je to Žilina, Dom odborov. Jediné čo sa mení každý rok je dátum, tentokrát to bude **8. - 11. apríl 2010**.

Všetky možné informácie ohľadom registrácie, programu, rečníkov, hostí nájdete na web stránke: kpm.tckompas.sk

Ako lákadlo spomeniem, že je pripravená kopa seminárov na tému UČENÍCTVO, rečníci ako Dave Patty, Miro Tóth (košický) a Maruška Kožlejová, extra hosťom bude 1. slovenská superstar Katka Koščová, James Evans (kedysi z Haven's shore) bude mať pripravené scénky- je fakt dobrý. Nebudú chýbať Timothy a Tretí deň.

Uvedomujeme si, že náš kresťanský život je akoby takou paralelou behu, podávania štafety?

Akú obuv si obuť?

Ako si naplánovať trasu?

Ako sa vysporiadať s prvými kilometrami a ako nepokaziť odovzdávku?

Tak presne o tom sa bude premýšľať počas KPM 2010...

Tak sa priprav a...

PODAJ TO ĎALEJ!

Maťa Výbošťok

Hudobné okienko

GRAMMY AWARD 2010

Grammy Award (Cena Grammy) je každoročné ocenenie, udeľované akadémiou „National Academy of Recording Arts and Sciences“ za výnimočné úspechy v hudobnom priemysle. Udeľuje sa od roku 1957. Patrí k najvýznamnejším hudobným oceneniam na svete, považuje sa za hudobný ekvivalent cien Academy Awards (Oscar). Už 52. udeľovanie sa konalo 8. februára 2010 v Staples Center v Los Angeles. Oceňujú sa rôzne žánre a štýly hudby, nahrávky a umelecké výkony. A nechýba ani Gospel (čiže kresťanský štýl). U nás na kresťanskom Slovensku sa niečo také zatiaľ nerobí. Povzbudzujem hlavne mladých ľudí, aby sme sledovali modernú kresťanskú hudobnú scénu (namiesto tej svetskej). Neskôr si predstavíme niektorých veriacich hudobníkov a spevákov, ktorých oceňuje aj svet.

Tu sú víťazi:

Najlepší hudobno - spevácky výkon:

Donnie McClurkin and Karen Clark Sheard / Wait On The Lord
Najlepšia pieseň (cena pre skladateľa): Erica Campbell, Tina Campbell & Warryn Campbell, songwriters (Mary Mary Featuring Kierra „KiKi“ Sheard) / God In Me

Najlepšie albumy: Rock / Rap: Third Day /Live Revelations
Pop / moderný Gospel: Israel Houghton /The Power Of One

Southern, Country, bluegrass: Jason Crabb /Jason Crabb
Tradičný Gospel: Bill Hearn, Ken Levitan, Ken Pennell, Jack Rovner & Cedric Thompson, /Oh Happy Day

Moderný R&B: Heather Headley /Audience Of One

Luboš Tagaj

TIMOTHY centrum

organizuje víkendový seminár

Vedúci chvál a pevné základy pre chválospevový tím

16. - 18. apríl 2010

Ranč Kráľova Lehota

Seminár je určený vedúcim chvál a chváliacim tímom, slúžiacim v kresťanských spoločenstvách. Jeho cieľom je pomôcť chválovým tímom porozumieť službe chvál a tomu, ako byť pomocou v cirkvi a lokálnom spoločenstve. Obsahom je vyučovanie pre službu chvál, praktické ukážky, osobné zdieľanie vyučujúcich a účastníkov, ale aj modlitby a žehnanie.

Témy:

Vedenie hudobníkov a hudobnej skupiny
Flexibilita hudobníkov pri chválach
Hudba vo chvále
Uctievanie ako príhovorná modlitba
Vedenie chvál v praxi
Skladanie a výber piesní

Niečo pre (ne)zadané

Pamätám sa na svoj prvý mobil a tiež na to, ako mi táto malá vecička raz zazvonila vo vrecku. A to práve vtedy, keď som stála v drogérii a medzi regálmi plnými kozmetiky som sa snažila nájsť niečo pre seba. S veľkou zvedavosťou som stlačila tlačidlo na prijatie hovoru (o službe clip sme vtedy nemali ani poňatia). „Haló“, nesmelo som sa ozvala. Na druhom konci sa ozvalo: „Kvetka? Ahoj, to som ja Peťo. Chcel som ti povedať, že sa mi práve dnes narodila dcéra.“ „Ale, to je skvelá správa. Tak ti gratulujem a teším sa spolu s tebou.“ Peťo mi ešte povedal, že je taký šťastný, že by najradšej od radosti kričal. „A čo ti v tom bráni?“ povedala som zo žartu. „A vieš, že nič?“ odpovedal. Obaja sme sa zasmiali a ešte chvíľku sme sa rozprávali. Keď som zložila, vravím si: Tak na toto sa nedá zabudnúť. Nielen preto, že to bol môj úplne prvý telefonát cez mobil, ale aj preto, že v kalendári v ten deň svietil zaujímavý dátum: 14. február - deň zamilovaných. Ach jaj, povzdychla som si a pomaly som kráčala k pokladni. Tak to preto je všade kopec červených srdiečok a z rádia od rána hrajú samé love songy. Podľa mňa je celkom milé dať niekomu najavo, že ho ľúbim, no má to jeden háčik, rozmyšľám. Ja to nemám komu povedať. A to už dosť dlho. Takže nebudú žiadne srdiečka ani nič tomu podobné. A čo tí ostatní? Tým môžem len ticho závidieť a samozrejme im to zo srdca dopriať.

No vždy, keď je v kalendári tento sviatok, ma chytá nostalgia. Nie, nie je to tak ani tým dátumom ako skôr skutočnosťou, že je človek sám. Je to realita, tak nevidím dôvod sa tváriť, že vlastne o nič nejde. Viem, že mnohí, ktorí to práve čítate, si poviete, ale veď ty predsa nie si sama. Máš predsa Pána. Áno, máte pravdu. V takomto zmysle sama nie som a viem aj to, že to, čo mi dáva Boh, mi zďaleka nemôže dať žiadny človek a ani partner či priateľ. Boh má v mojom srdci špeciálne miesto, ktoré mohol naplniť iba on sám. No ja chcem hovoriť o tom, čo sa odohráva v duši slobodnej veriacej ženy. Tým chcem tiež povedať to, že tento článok nie je určený -násť ročným, ale špeciálne -dsať ročným. Prečo? Pretože som presvedčená o tom, že vo veku, keď si pridávame k číslu aj to naše „-dsať“, zvyčajne si už kladieme otázky o tom, kedy sa vydáme a založíme si rodinu. A samozrejme rozmyšľame aj nad tým, akým smerom sa bude ďalej uberať náš život. A to je hodné povšimnutia. Je len prirodzené, že sa nad tým my ženy zamýšľame a mnohé aj trápime, pretože Boh nás stvoril pre vzťah. A to v prvom rade pre vzťah s ním samotným. Adam a Eva neboli stvorení v prvom rade preto, aby mali spolu deti, ale aby Adam nebol sám, pretože podľa nášho Stvoriteľa nie je dobré, aby bol človek sám. Adam dostal Evu aj preto, aby mu bola pomocou a družkou.

K napísaniu toho, čo práve čítate ma viedlo pozorovanie v mojom okolí, skúsenosti slobodných veriacich žien a samozrejme aj tie moje. A viete, čo vidím? Vidím slobodné veriace dievčatá a ženy, ako sú často na okraji nášho záujmu a služby v našich zboroch. My sme sa totiž viac zamerali na prácu s rodinami. Čo rozhodne nie je vôbec zlé, ale musím s poľutovaním konštatovať, že sa práve toto stalo pre niektorých modlou, ktorá sa prejavuje tým, že sa všetko a aj naša služba v zboroch podriaďuje a venuje na 99% len rodinám. Tak schválne: Zamyslite sa nad tým, ako je to práve v tom vašom zbore. Ako sa v takejto situácii asi cíti slobodná žena? Nebavím sa o tom, že to tým mamám a otcom dopraje. Keď som sa o tom rozprávala so svojimi priateľkami, ktoré sú na tom presne ako ja, mnohé z nich mi povedali: „Vieš čo, Kvetka, niekedy sa cítim, ako keby som nebola plnohodnotnou ženou len preto, že nemám manžela a dieťa.“ Rozumiem im veľmi dobre. Viaceré sme sa totiž párkrát stretli až s istou nadriadenosťou a povyšovaním zo strany

tých, pre ktorých je rodina a manželstvo jediným zmyslom života. Ponúkam vám zopár najbežnejších a najpoužívanejších viet, ktorými vieme často zasypať slobodných: „Prosím ťa, aké ty už len môžeš mať starosti. Všetkým nemáš rodinu! Čo ty o tom môžeš vedieť? Veď počkaj, keď budeš mať deti a manžela, až potom budeš vidieť a vedieť, čo je to vôbec život.“

(Môj) osobný objav :-). Naozaj mnohé vedieť nemôžem, ale to neznamená, že nie som empatická a chápaná voči rodičovským starostiam a potrebám. Pokračujem však ďalej: „Čo sa sťažuješ, že nemáš čas, veď si slobodná a môžeš si robiť, čo chceš!“ (Milý môj čitateľ, nemôžem si robiť, čo chcem a to ani s časom, pretože pracujem a mám veľa povinností, ktoré musím stihnúť. A tak sa aj mne stáva to, čo tebe. Aj môj deň má iba 24 hodín. Rovnako ako ten tvoj. A aj keď sa to nezdá, aj ja sa musím postarať o to, aby som si zaplatila účty a zariadila chod svojej, aj keď len jednočlennej domácnosti. A navyše som na to sama. Nemá mi kto veľmi povedať: „Miláčik, oddychni si, ja to za teba urobím.“ Takže aj v tomto sa musím kontrolovať iba ja sama). A ešte jedna vec. Tá úplne najbežnejšia: „Postrážiš nám deti?“ (Strážim deti naozaj rada, pretože ich milujem). Len ma mrzí, ak si ma niekto mylí s pestúnkou len na základe toho, že som slobodná a pravdepodobne budem mať na to čas. Veď nemám aj tak čo robiť. Nemyslíte si prosím, že zo mňa hovorí zatrpknutosť. To nie! Iba píšem priamo a úprimne to, čo vnímam a vidím. Ďakujem svojmu Bohu za to, že mi poslal do cesty ľudí, ktorí ma majú radi a urobili pre mňa veľa dobrých vecí. Venovali mi veľmi veľa zo svojho času, a to aj napriek tomu, že majú tri deti. Sú pre mňa veľmi vzácní a vážim si ich práve preto, akí sú. Nakoniec by som tieto posledné riadky venovala všetkým slobodným veriacim ženám.

Milé dievčatá, ženy a dámy. Ak sa nachádzate v období svojho života, kedy prežívate to, čo som tu napísala, tak by som vám rada odporúčala dve knihy, ktoré mne osobne veľmi pomohli pochopiť nielen seba a svoj slobodný stav, ale aj mnoho iných vecí. Prvou z nich je kniha od americkej autorky (a slobodnej kresťanky), ktorá vie, čo píše Carolyn McCulleyová a vola sa „Slobodná a v pohode“ s podtitulom Dôverovať Bohu a žiť naplno. A druhou je útlá, ale o to bohatšia kniha od nemeckej evanjelickej farárky Astrid Eichlerovej, ktorá prežila, že má zostať slobodná. Nesie názov Povolanie k životu bez manželstva, nádej pre nezadaných. Zo srdca vám želim, aby ste našli odpovede na to, čo práve prežívate.

Kvetka

Ani kúsok!

Ak ťa diabol nemôže mať celého, zoberie si čokoľvek, čo môže dostať teraz a na zvyšok sa zameria neskôr. Keď stál Mojžiš pred faraónom hovoriac: „Nechaj nás odísť, aby sme mohli slúžiť Pánovi“, faraón mu urobil tri rozličné ponuky. Najskôr povedal: „Chod'ťe, slúžte Pánovi, ale vaše deti nechajte tu.“ Potom povedal: „Slúžte Pánovi, ale váš dobytok a majetok tu nechajte.“ Nakoniec povedal: „Chod'ťe, ale nie ďaleko!“ Ale Mojžiš povedal: „Nie! Pôjdeme a zoberieme si všetko so sebou (pozri 2M 10). Diabol ti dnes robí tú istú ponuku. „Slúž Pánovi, ale nechaj si tam svoje deti.“ .. „Slúž Pánovi, ale prenechaj mi svoju prácu“ (Obmedz svoje kresťanstvo iba na nedeľu! Zvyšok týždňa konaj tak ako svet!) Jeho posledná ponuka je: „Slúž Pánovi, ale nechod'ť ďaleko.“ Prečo čítať Písmo? Je zaujímavejšie sledovať televíziu. Prečo sa modliť? Je to namáhavé a radšej to prenechaj iným. Prečo desiatky? Uvažuj čo všetko by si mohol urobiť s tými všetkými peniazmi! Je príjemné byť kresťanom, ale nechod'ť príliš ďaleko! Poznávaš tieto slová? Hovoril k tebe nedávno? Mal si chladné srdce a robil si kompromisy vo svojich postojoch? Nedaj diablu ani kúsok! Nedaj mu svoje deti! Nedaj mu svoju prácu! Nedovoľ mu, aby ťa držal nakrátko! Povedz mu dnes, že chceš slúžiť Pánovi a že si všetko berieš so sebou. Povedz dnes diablu: „Ani kúsok!“

Bob Gass, uverejnené s povolením z prílohy časopisu Nahlas

Zamyslenie

Podivuhodnými zbraňami sú modlitba a odriekanie; držíme sa ich pevne a volajme k Spasiteľovi: „Hrešili sme, Pane, ale konáme pokánie, preto sa nad nami zmiluj“. Pretrhajme všetky putá, ktoré nás viažu k hriechu a odpustime svojim bratom, aby aj nám boli odpustené naše viny. „Baránok Boží, ktorý snímaš hriechy sveta, veď nás bezpečne po cestách pokánia.“ Prvým stupňom pokánia je vyhybať sa hriechu, odložiť všetky náruživosti a svoju poškvrnenú dušu obmyť slzami ľútosti. Ale daj pozor, moja duša, aby tvoje pokánie nebolo polovičaté: aby si medzitým, čo prelievaš slzy ľútosti, nehovela v skrytosti tajným vášňam a tak zasa o Boha nedbanlivosťou svojou neprišla; kráčaj vytrvalo v stopách Kristových a nes za ním svoj kríž, aby si k nemu, oslávenému Kristovi, mohla byť raz pripojená.

Z liturgie východnej cirkvi upravitel j.b.

Žiadna krčma?

Vplyv metodistov mal ďalekosiahly dopad. Sto rokov po Wesleyho smrti išiel mladý anglický šľachtic cez malú zapadnutú dedinu v Cornwalle. Márne hľadal krčmu, kde by si utíšil smäd. Nakoniec podráždene oslovil starého roľníka, ktorý sa po celodennej práci vracal z poľa. „Ako je možné, že v tomto hroznom hniezde sa nedá zohnať ani pohárik pálenky? Starec zdvorilo stiahol čiapku z hlavy, úctivo sa uklonil a povedal: „Pane, je to už viac ako 100 rokov, ako do týchto končín zavítal muž menom John Wesley.“ Otočil sa a nechal šokovaného hulváta stáť.

V rokoch 1710 – 1742 stúpala spotreba pálenky v Anglicku z dvoch na dvadsať miliónov galonov, čo je asi 90 mil litrov. Keď toto obrovské množstvo kleslo v rokoch 1750 – 1790 na tri milióny, dá sa to pripísať, aj keď nie úplne, ale predovšetkým vplyvu Wesleyho a pôsobením metodistov.

V. D. Schneeberger; Lid zvaný metodist

Vlani som sľúbila Jarke (Delícii) pri jej návšteve u mňa, že jej urobím novú dečku namiesto starej poškodenej. Ručné práce tvoria teraz aj tak väčšiu náplň môjho každodenného života. Svoju starú mi ako vzor poslala spolu s novou básnickou zbierkou Prieniky a s radosťou som zhotovila nové dečky. Odoslala som ich poštou a súčasne o tom Jarku upovedomila. Ani po desiatich dňoch však zásielka k adresátke nedorazila s tým, že sa pravdepodobne cestou stratila. Asi sa tak malo stať.

Obidve sme to predkladali nášmu Pánovi a ani na chvíľku sme nepochybovali o jeho moci a mali pokoj v srdciach spolu s nádejou.

Keď takmer po mesiaci sa mi balíček s dečkami vrátil ako nevyžiadaný, mal síce trochu poškodený obal, ale čitateľné adresy, práve som čítala: „Radovali sa zo všetkých zázračných skutkov, ktoré Ježiš konal“ (Lk 13,17).

Kiež nás každá nádej povzbudzuje a plní radostným plesaním za každý zázračný skutok, ktorý Ježiš vykonal a stále ešte koná. Vďaka a chvála mu za všetko!

M.Z.

OZNAM:

HESLÁ 2010 ešte v predaji.

Teraz za zvýhodnenú cenu - 2,90 EUR.

V prípade záujmu volajte do ústredia ECM - 02 54 41 44 68.

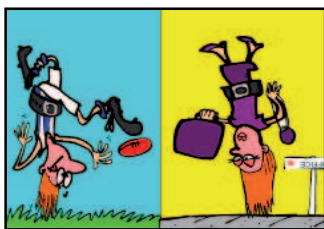

Vitajte v „Meste hore nohami“

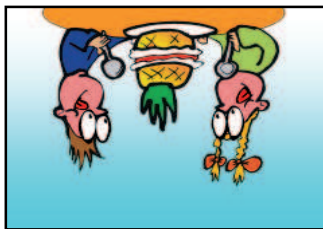
spracované podľa "Upside down town" www.max7.org

Kde bolo tam bolo,
veľmi ďaleko bolo mesto
zvané „Mesto hore nohami“

Ľudia chodili hore nohami
do práce, futbal hrali hore
nohami a dokonca...

...aj ich obľúbený koláč sa volal
„ananásový koláč hore nohami“

Vôbec to však nebolo ľahké
takto chodiť. Potrebovali
na to špeciálny opasok,
aby nespádli a ten bol
veľmi ťažký.

Horšie však bolo, že ich tvár
bola celá červená, lebo všetka
krv z tela sa im liala do hlavy
a hlava z toho poriadne bolela.
Bolo to veľmi ťažké
a nepríjemné.

Jedného dňa prišiel do mesta
niekto, koho ešte nikdy nevideli.
Bol iný - jeho oči žiarili, jeho
hlas bol silný a zároveň jemný.

Divné na ňom bolo to, ako chodil.
Nejak naopak. Teda - im sa to tak
zdalo. Aj jeho tvár sa im videla príliš
bledá.

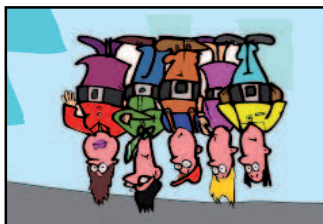
No a čo bolo úplne najhoršie -
on nemal ten špeciálny ťažký
opasok, ktorý by ho držal pri
chôdzi. To naozaj nevedeli
pochopiť.

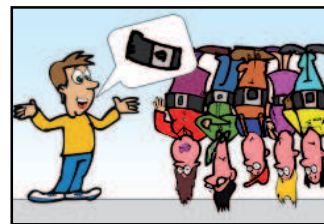
„To ako chodíš, nie je
prirodzené,“ frflali niektorí.
„Ale je. Toto je ten správny
spôsob ako chodiť,“
odpovedal muž.

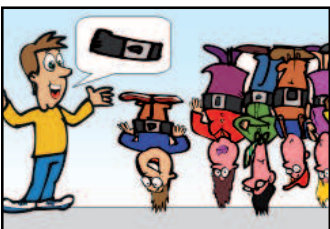
Niektorí sa zastavovali a
počúvali ho. Iní sa ho snažili
napodobňovať a chodiť
ako on, ale vždy spadli.

„On nie je celkom normálny.
Nemá dosť krvi v hlave.
Vraveli sme, že tak sa chodiť
nedá.“ hovorili mnohí.

„Viem kde je problém,“ povedal
muž. „Váš opasok je príliš ťažký a
nedovolí vám kráčať normálne,
hoci vám sa zdá, že pomáha.“

„Ak my ho dáte, budete chodiť
ako ja. Ak chcete...“ povedal
muž. „Celý život ho nosím. Čo
ak tvoj nápad nebude
fungovať?“ hovorili niektorí.
„Všetci ho nosia, je to
normálne,“ vraveli iní.

Jeden chlapec sa však
rozhodol: „Ja ti ho dám.
Verím ti.“ Muž vzal jeho
opasok a v tom momente
chlapec stál tak, ako sa má.
Ani jeho tvár už nebola taká
červená.

Čoskoro po chlapcovom zážitku
boli ďalší 2, 3, potom 10, 20...
A nakoniec stovky a tisíce ľudí,
ktorí dali svoje opasky tomu
mužovi, aby mohli žiť normálne.
Pozri ako sa usmievajú!

A potom? Nuž potom títo ľudia
začali obracať celý svet
hore nohami - teda prepáčte -
dolu nohami.

Ľudia v našom príbehu si mysleli, že chodiť „hore nohami“ je normálne, lebo všetci tak chodili. Ale nebola to pravda. Nielen, že pri tom vyzerali smiešne, ale čo bolo horšie – takéto chodenie ubližovalo. Bolela ich hlava a museli nosiť ťažké opasky. Až keď prišiel ten zvláštny muž, zistili, že normálne a dobré je niečo iné. A keď ho poslúchli, objavili nové a dobré veci. Zrazu mohli behať, hlavy ich prestali bolieť, pekne vyzerali a usmievali sa.

Pripomína my to náš svet. Veľa vecí sa nám zdá normálne preto, lebo to robí väčšina ľudí okolo nás. Neveriť Pánovi, neľúbiť Ho a neposlúchať, nečítať si Jeho slovo, všetko chcieť len pre seba, nadávať na učiteľky, hádať sa so spolužiakmi, nepomáhať druhým, nemať rád niektorých ľudí, hovoriť o nich zlé veci za ich chrbtom, nenápadne podvádzať a klamať, byť lenivý, myslieť si o druhých, že sú horší než ja... Ale je to naozaj normálne a dobré?

Pán Ježiš prišiel ako ten zvláštny muž v príbehu, aby Tebe aj mne ukázal a povedal, čo je naozaj normálne a dobré. A nie len, aby nám ukázal a povedal, ale aby nám pomohol tak žiť. Preto neber ako normálne všetko, čo robia ostatní. Ale uč sa od Neho a o ňom. Pozorne objavuj aký je – na besiedke, v Biblii, v modlitbe, keď s Ním hovoríš. Lúb Ho, ver Mu a poslúchaj. Nebude to vždy ľahké, ale bude to stáť za to! A neboj sa - nie si v tom sám. Keby si niečo potreboval - napíš mi na adresu redakcie. ☺ Vava

OZNAMY A SPRÁVY

BLAHOŽELANIE

Sestra Barbora Jenčová z Jenkoviec sa 14. 2. 2010 dožila krásneho jubilea, 80 rokov. S manželom Michalom žijú spolu 57 rokov. Srdečne blahoželáme s veršom zo Žalmu 119, 1-2:

„Blahoslavení, čo žijú bezúhonne a správajú sa podľa Hospodinovho zákona. Blahoslavení, čo sa pridržajú jeho prikázaní a hľadajú ho celým srdcom.“

redakcia

ROK MODLITIEB

◆ 4 x 40 dní / 24 hodín denne

- ◆ 1. január 2010 – 09. 02. 2010
- ◆ 1. apríl 2010 – 10. 05. 2010
- ◆ 1. júl 2010 – 09. 08. 2010
- ◆ 1. október 2010 – 09. 11. 2010

KALENDÁR AKCIÍ

- 19. 3. Zasadnutie Rady SO ECM, BRATISLAVA
- 9.-10. 4. Oblastná konferencia ECM, HLOHOVEC
- 13. 4. - Cirkevný zbor vo vzťahu k spoločenskému prostrediu, teologická konferencia, BANSKÁ BYSTRICA
- 30. 4. - 2. 5. 2010
Konferencia pre pracovníkov s ohrozenými deťmi, LIPTOVSKÝ MIKULÁŠ

OZNAM (NIELEN) PRE SENIOROV JARNÉ STRETNUTIE STANOVÁKOV

9. - 10. 4. 2010

zbor CB – Hermanovce n/ Topľou

(viac informácií u br. Michala Tagaja 031/789 0402 alebo 0908 381585)

PRIPRAVUJEME

21. – 28. 8. 2010 Pobyť v Bechyni, Južné Čechy

Predbežný záujem prosíme nahlásiť
na adrese: ustredie@umc.sk

ZBIERKA PRE DETI V KAMINE, KONGO

V priebehu januára 2010 sme ešte dostali 457,- Eur zo zboru Trnava, ktorá dala spolu 1 357,- Eur. Celková vyzbieraná suma na Kaminu bola: 2 640,11 Eur.

DARUJTE 2% NA DIAKONIU ECM

Milé sestry a bratia,
posielame údaje potrebné na vyplnenie tlačív, ak sa rozhodnete darovať Vy alebo Vaši známi, či firmy, v ktorých pracujete 2% z daní na činnosť našej Diakonie.

Údaje o prijímateľovi: Diakonia ECM
Sídlo: Bratislava, Panenská 10
Právna forma: Účelové zariadenie cirkvi
IČO: 15 3 0 8 5 8 7 9 8

Ďakujeme.
OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.
So želaním hojnosti Božieho požehnania

Kornélia Francisty

Slávnosť vyznania krstu

Kedy ste naposledy slávili vo svojom zbore vyznanie krstu? Malo by sa tak stať vlastne v každom zbore aspoň raz do roka, s jednou alebo s viacerými osobami. – Ach tak, neviete si azda vôbec predstaviť, čo taká slávnosť vyznania krstu má byť?

Pri slávnosti vyznania krstu v ECM sa človek priznáva k svojmu krstu a dosvedčuje, že chce žiť ako vyznávajúci člen cirkvi. V ECM je každý krst dospelého súčasne slávnosťou vyznania krstu, ktorou sa táto osoba stáva vyznávajúcim členom cirkvi. Aj každý krst nedospelých v našej cirkvi smeruje rovnako k tejto slávnosti, ktorou sa stávajú títo pokrstení členovia vyznávajúcimi členmi.

Prečítajte si ešte raz štyri otázky, ktoré nájdete nižšie na tejto strane. Ak ste práve člen ECM, odpovedali ste pred krátkou alebo dlhšou dobou na tieto otázky pri bohoslužbe slovom „áno“. To bola bohoslužba vášho vyznania krstu. A teraz si môžete s radosťou spomenúť na svoje vlastné vyznanie vždy, keď sa slávi vyznanie krstu s novými osobami. Tu nejde len o prijatie člena ako do spolku, ale o zaväzujúci život nasledovníka Krista do konkrétnej, zjavnej cirkvi a miestneho zboru. Ide o vlastnú odpoveď na prijatý krst.

Koho by ste chceli povzbudiť v kruhu priateľov zboru, aby dosvedčil toto vyznanie krstu? S kým budete sláviť v tomto roku ako zbor bohoslužbu vyznania krstu?

Biskup Patrick Streiff

Biskupov cestovný kalendár v marci:

- 9. - 13. Stretnutie superintendentov a exekutívy Centrálnnej konferencie v Birsfeldene;
- 22. - 29. Návšteva zborov v Albánii a Macedónsku.

Príloha: Článok 217.

Keď sa niekto pripojí ako vyznávajúci člen k evanjelickému metodistickému zboru, vyzná svoju vieru v Boha, Všemohúceho Otca, Stvoriteľa nebies aj zeme; v Ježiša Krista, Syna jeho jediného a v Ducha Svätého. Odpoveďou na nasledujúce otázky vyjadruje svoju vôľu nasledovať Ježiša Krista a potvrdzuje svoje spojenie s Bohom a s členmi zboru:

„1. Vyznávaš Ježiša Krista ako svojho Pána a Vykupiteľa a spoliehaš sa jedine na jeho milosť?

2. Chceš nasledovať Ježiša Krista, a preto sa zriecť Zlého a konať dobré?

3. Uznávaš Písmo sväté Starej a Novej zmluvy ako Bohom daný základ a smernicu našej viery a nášho života?

4. Chceš byť verným členom svätej Kristovej cirkvi a zúčastňovať sa modlitbou, spolupracou a pravidelnými darmi služby Evanjelickej cirkvi metodistickej?

z nemčiny MZ

Vydáva:
Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava

Tel./fax: 02/5441 4468
eMail: ustredie@umc.sk
www.umc.sk

Mesačník Ohnisko vychádza desaťkrát v roku.
Distribuuje sa bezplatne.
Náklady na jedno číslo sú 0,70 Eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. účtu UnicreditBank:
6611690001/1111; VS: 914 700
alebo poštovou poukážkou. Ďakujeme.

Redakčná rada:
šéfredaktor: Milena BELKOVÁ
redaktori: Antónia HALAČIOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Marta ZÁLESKÁ
design: Lenka PROCHÁZKOVÁ